

Lihovou fixou...

Byla jsem opilá, když psala jsem,
že miluji jen tebe,
že donesu ti modrý z nebe
a z kraje světa ráj.

Tam, kde leželo modročervené hřívko,
ležela jsem v trávě
a čekala si prázdně,
jak asi vypadá?

Pak hvězda z nebe spadla,
když na srdce jsem kladla
obklad z marcipánu -
- ten, co vyléká každou ránu.

Vidíš, letěla vrána!
Tak, jako toho rána,
kdy spadl na zem svět.
Leželi jsme pod mechem,

tys mě lžbal za uchem,
v ruce držel sedmikrásku
a slepě vyznával jsi lžsku.
Byla jsem to já?

Tobě lhostejně
Pak lihovkou na břícho
psala jsem ti zprávu -
- byla to ta ve zlatém rámu.

Ta, co voněla po jasmínu,
když ulehla pod peřinu
noci bledělavě.